

NGƯỜI THẦY ĐẦU TIÊN

*“Hôm nay kính dặt vắn thơ
Tri ân hai tiếng... vô bờ khắc ghi
Nẻo đời dẫu có thịnh suy
Dù bao gian khó mãi ghi ơn đây”*

--- Thái Tài ---

Đã hơn 10 năm trôi qua nhưng tình cảm và những hình ảnh của Thầy vẫn đậm sâu trong trái tim tôi. Người Thầy đầu tiên trong công việc của tôi - Thầy cô Hiệu trưởng Trần Văn Quý. Thầy không chỉ tặng tôi những trang sách mà với tôi, Thầy đã trao cơ hội nghề nghiệp, tặng thái độ tích cực trong công việc và trao tôi những duyên lành để gặp được những người thầy, những đồng nghiệp mới.

Còn nhớ những ngày đầu khi tôi dự tuyển viên chức vào Trường Dự bị Đại học TP. Hồ Chí Minh, tôi gặp vài về vấn đề liên quan đến gia đình, rồi sự mơ hồ khi tuyển dụng vào Trường nên tôi đã

không tập trung ôn thi và bỏ giữa chừng. Lúc đó, tôi nghĩ thế là hết, không có cơ hội vào Trường nữa rồi. Thế nhưng, nghĩ đến sự nhiệt tình hướng dẫn ôn thi của Thầy đã nhắc tôi rằng: Không nên ra đi lặng lẽ như vậy, nên gọi điện chào tạm biệt và cảm ơn Thầy một câu. Khi gọi điện cho Thầy, tôi đã được Thầy trao cho một cơ hội việc làm. Thầy nói: Nhà trường đang thiếu giáo viên. Thầy cho em số điện thoại của thầy Hiệu trưởng để em nói chuyện xem có thi lại được không. Nhờ

Thầy, tôi được gặp thầy Hiệu trưởng và được cho cơ hội làm việc theo chế độ hợp đồng tại Trường.

Và từ đó, tôi bắt đầu có những buổi theo Thầy đến lớp để học hỏi kinh nghiệm. Tôi còn nhớ những buổi Thầy dạy môn Giáo dục công dân: Phòng học trên lầu 4 nhà B, học sinh thì đông, ngồi kín những dãy ghế, tiết trời thì nóng nực, áo Thầy ướt đẫm mồ hôi. Cứ vài phút, Thầy lại lấy cái khăn tay mùi xoa lên lau mồ hôi. Chẳng mấy chốc, cái khăn tay của Thầy đã ướt đẫm. Nhưng cái làm tôi ấn tượng nhất là Thầy vẫn say sưa giảng bài, không vì mệt nhọc mà cho học sinh đi trễ hay về sớm. Cứ như thế, thứ Bảy hàng tuần, tôi theo Thầy lên lớp, được nghe những bài giảng của Thầy, được thầy hướng dẫn giảng dạy và được nghe những câu chuyện trong sự nghiệp của Thầy.

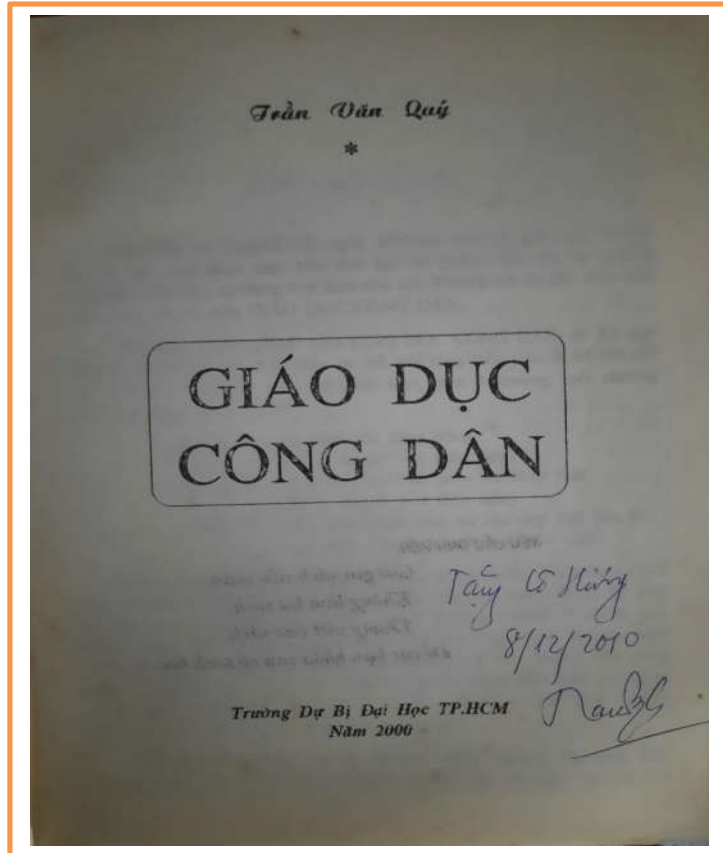
Thầy từng nói với tôi: Chuyên môn của Thầy là môn Khoa học tự nhiên, nhưng Thầy đã tự nghiên cứu các chuyên đề của môn học để giảng dạy môn Giáo dục công dân phù hợp với học sinh của của Trường Dự bị đại học nói chung và Trường mình nói riêng. Thầy không chỉ là người khai mở cho tôi những hiểu biết về nghề, mà qua lời kể của Thầy, thì Thầy còn là một trong những người đầu tiên gây dựng hệ Dự bị đại học Dân tộc - hệ giảng dạy chính của Trường ngày nay. Thầy từng kể, khi chính sách của Nhà nước thay đổi, hệ Dự bị đại học Chính quy dần giảm quy mô, lúc này, Thầy luôn trăn trở làm sao để tiếp tục phát triển Nhà trường và thế là Thầy đã khởi sự hoạt động bên cạnh việc xin chủ trương của Bộ thì Thầy cùng đồng nghiệp đến từng vùng có học sinh là người dân tộc thiểu số ở các địa phương có điều kiện kinh tế xã hội khó khăn để phổ biến về chủ trương của Nhà nước và vận động các em đến Trường nhập học. Từ quy mô vài chục học sinh rồi dần dần Hệ Dự bị Dân tộc mỗi năm có gần 1000 học sinh nhập học. Ngày nay, trong ký ức những học sinh khóa học đầu tiên ấy vẫn nhắc tới Thầy với sự kính trọng, biết ơn, người Thầy đã bắc nhịp cầu cho những ước mơ của họ. Mặc dù thời gian được làm việc với Thầy không lâu nhưng khi được thấy phong cách làm việc, thái độ đối với công việc của Thầy và từ những câu chuyện

của Thầy đã truyền cảm hứng cho tôi trong suốt những năm giảng dạy, làm việc tại Trường. Nếu chưa giỏi thì bồi dưỡng, học hỏi thêm. Chỉ cần nghiêm túc, đam mê và hết lòng trong công việc tất sẽ có hướng đi cho mỗi công việc của mình.

Ngày nay, những cuốn sách mà vợ Thầy trao cho tôi sau khi Thầy mất vẫn được tôi gìn giữ cẩn thận. Tôi coi nó là kỷ vật của người Thầy đã mất và để nhắc tôi nhớ ơn về người thầy đầu tiên trong công việc của mình.

Trong hơn 10 năm, có những lúc nản lòng và có những lúc đôi chân muốn đi tìm một bến đỗ mới, nhưng những tình cảm của thầy cô,

đồng nghiệp trong Trường và đặc biệt là sự nhiệt tình, nâng đỡ của những người Thầy đầu tiên đã níu tôi ở lại. Tôi luôn thâm cảm ơn cuộc đời đã cho tôi duyên lành - đó là được gặp và làm việc với Thầy. Và sau bao năm, thì tình yêu đã làm Trường Dự bị Đại học TP. Hồ Chí Minh trở thành ngôi nhà thứ hai của tôi.

Vương Thị Hương